

Geachte...

Wekelijkse rubriek waarin een briefschrijver zich richt tot een persoon met mening, bijval of kritiek

Geachte eerwaarde heer
Mutsaerts, beste Rob,

Vorige week mocht ik een bijeenkomst leiden over de toekomst van kerkgebouwen in vele Brabantse dorpen. Dorpen die allemaal in jouw bisdom vallen. Ruim 120 prachtige mensen, pastoors, parochiebestuurders, wethouders, meer en minder gelovigen, dorpsraden en begeesterde en betrokken dorpsbewoners, die zich zorgen maken over de toekomst van de kerk in hun dorp.

Ze snappen dat parochies moeten fuseren tot grotere levensvatbare organisaties. Ze snappen dat dit betekent dat mogelijk ruim 50 procent van de kerken op termijn gesloten zal moeten worden. Maar ze zijn evengoed emotioneel be-

trokken bij HUN kerk, die als gebouw, ook al kom je er misschien niet meer elke dag of week, een centrale en betekenisvolle positie inneemt in het dorp. Een gebouw dat in Brabant vaak door de dorpsbewoners zelf, met eigen hand is gebouwd en gefinancierd. Waar de dorpsbewoners vele jaren jouw offerschalen vulden van het kartingeloon dat ze op de schrale Brabantse zandgronden bijeen konden schrapen. Een gebouw waar je vaak als kind bent gedoopt, getrouwd, je kinderen werden genoemd en waar je afscheid nam van je vader en je moeder, die naast de kerk begraven liggen.

Een vrijkomende kerk is geen leeg doos of een loze stapel stenen, Rob, elke steen staat voor een herinnering en vormt een symbool van gemeenschap en verbondenheid. Ik zag en sprak veel mensen die zich met hart en ziel in willen zetten om deze betekenis voor de toekomst, hoe en in welke vorm of combinatie dan ook, te bewaren.

Deze week las ik in het Brabants Dagblad een interview met jou

■ Hulpbisschop Rob Mutsaerts
foto Marc Bolsius

als hulpbisschop van het bisdom Den Bosch en 'baas' van de reorganisatie van de parochies. Je zegt: 'Het sluiten van kerken is de verantwoordelijkheid van de parochies, maar wij kunnen pushen (het bisdom heeft altijd het laatste woord). Je zegt: 'Het liefst zie ik dat ze gesloopt worden, maar

zet er anders maar de Jumbo in, dat kan me niks schelen' (voorbeeld staat in Heimond). Je noemt de emoties van dorpsbewoners valse sentimenten. Als je nooit naar het theater gaat dan mis je het theater ook niet. Rob, je brengt daarmee de emotionele, maatschappelijke en cultuurhistorische betekenis van geloof en kerk terug naar het theater van de lach. Je koopt een kaartje voor MIIN voorstelling en anders tot je maar opt!

Je vindt dat niet het geloof moet veranderen in de tijd, de mensen moeten terug in de tijd naar jouw letterlijke interpretatie van de Bijbel. Het gaat je helemaal niet over de geloofsbeleving van mensen, dat kan jou niks schelen. Het gaat er om dat ze onvoorwaardelijk gehoorzamen aan jouw orthodoxe wetten en regels ontleend aan dit eeuwenoude geschrift. Waar heb ik dit meer gehoord, en zie wat dat de wereld brengt. Over de paus zeg je: 'Aardige man, scaat tussen de mensen, kweekt veel goodwill maar of het zich vertaalt in geloofsbeweging, ik zie het nog niet'.

Als ik de krant verbijstend dicht sla, kijk ik je op de voorpagina recht in de ogen. Jij mij niet. Jij kijkt naar de camera als een nieuwswazer die zijn zelfvoorgeprogrammeerde teksten afleest van de autocue. Wie ik ben kan jou niks schelen. 'We worden een heel klein clubje', zeg je. Dat klopt Rob, zo klein dat 'We' ongepaste majestetsmeervoud wordt. Een pastoor zei me buiten het gehoor van de deelnemers aan de bijeenkomst: 'Je kunt het vaak maar beter niet vooral vragen aan Den Bosch'.

Het wordt eenzaam in jouw clubje Rob, en God, laweh, Allah, Jezus, of welke naam de gelovige en goedwillende mensen in de wereld hun God ook mogen geven, zag dat het goed was.

Met vriendelijke groet,

*Bas Verburgen
Niet praktiserend gelovige
Den Bosch*